

ပြည်ပိုပြုမိန့်

မိန့်ပိုမိန့်ပိုမိန့်ပို
မိန့်ပိုမိန့်ပိုမိန့်ပို

ဗုဒ္ဓဟူးအနမ်း အတွက် ရှင်းတမ်း

ပရိသတ်တော်တော်များများက

ခန့်ခွဲတောင်ရိုးတိုင်းရင်းသားများရဲ့အကြောင်း ဗဟုသုတ များ၊
ချစ်စရာကောင်းတဲ့ဟာသများနဲ့ တန်ဆာဆင်တဲ့ဝတ္ထုတွေ ထပ်ရေးပါဦးလို့
တောင်းဆိုကြပါ တယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ (၁၀)အုပ်မြောက်ဝတ္ထုမှာ ခန့်တိုင်းရင်းသား။ တောင်ရိုး
တိုင်းရင်းသားများနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဗဟုသုတနှင့်ဟာသများ အတော်အသင့်
ရေးပြီးပါပြီ။ ဒီတစ်အုပ်ကတော့ ပရိသတ် များနဲ့ တောင်းဆိုချက်အရရော
ကျွန်တော်ကိုယ်၌ ကပါ ရေးချင်ချင်မို့ ဒုတိယမိမိအတတ်နိုင်ဆုံး
ကြိုးစားတင်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

ပရိသတ်များ စိတ်ကျေနပ်မှု

အပြည့်အဝ ရရှိနိုင်ပါစေလို့

ဆန္ဒဖြိုရင်း

ဖြည့်ပိုင်မှူးအိမ်

* *

အခန်း(၁)

“မင်းလည်း ခန၊ မင်းညီမဝမ်းကွဲ မေဝသုန်လည်း ခနပဲ။ ဒါပေမယ့် စကားဝဲတာချင်းအတူတူ မင်းညီမ စကားဝဲတာက ပိုနားထောင်လို့ ကောင်းနေတယ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူးကွနော်”

ဌေးသော်၏ စကားကြောင့် သူ နင်တင်တင်ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒါကတော့ နင်က နားနဲ့မနာ နှာခေါင်းနဲ့ နာလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပဲ ကြားဖူးပါတယ် သီတာရာ”

ဌေးသောင်ကို နှိပ်ကွပ်သော သီတာ၏ စကားအဆုံးမှာ အောင်စိုးက ဝင်၍ ဆိုသည်။

“စကားပုံကတော့ ဟုတ်တာပေါ့ဟ။ ဒါပေမယ့် ဌေးသောင်ကိုကျတော့ အဲဒီ လို ပြောလို့မရတော့ဘူး။ ငါ စောစောက ပြောသလိုပဲ ပြောမှဖြစ်မယ်။ သူက ဝဏ္ဏနဲ့ ညီမ မေဝသုန်ရဲ့ အသံကို နားနဲ့ နားမထောင်ဘဲ ဒါကြီးနဲ့ နားထောင်နေတာလေ”

သီတာက သူမ၏ နှာခေါင်းကို လက်ညှိုးဖြင့်ပြကာ “ဒါကြီးနဲ့” ဟုဆိုသည်။ သူမ၏ စကားကြောင့် ဌေးသောင်က ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် ရယ်သည်။ ပြီး သီတာ့ကိုကြည့်ကာ..

“ဩ....လက်စသတ်တော့ ငါက မေဝသုန်နဲ့အသံဝဲတာလေးက နားထောင်ကောင်းတယ်ဆိုလို့ နင်က သဝန်တိုနေတာကိုး”

“အောင်မာမာ ..လဲသေလိုက်ပါလား”

ဌေးသောင်၏ ပြောင်ချော်ချော်အဆိုကို သီတာက “လဲသေလိုက်” ဟု တုံ့ပြန်သည်။ ပြီး သူမလက်ထဲမှ စာအုပ်ဖြင့် ဌေးသောင်ကို လှမ်းရိုက်သည်။

“သီတာ အဲဒါနဲ့ ရိုက်တာ မထိရောက်ဘူး...ရော့...ဒါနဲ့ရိုက်”

အောင်စိုးက ဆိုင်စားပွဲပေါ်မှ အအေးပုလင်းကို ယူကာ သီတာ့ဆီ
ထိုးပေးရင်းက ဆိုသည်။ ဌေးသောင်က အောင်စိုးကို လှမ်းကြည့်ရင်း
“မေတ္တာထားတယ်...လား” ဟု ဇာတ်သံဖြင့် ရွတ်နောက်နောက် ဆိုသည်။

“ကိုဝဏ္ဏတို့ရဲ့ ဓနုဝတ်စုံက ရှမ်းဝတ်စုံနဲ့ တူတယ်နော်”

တစ်ချိန်လုံး ထိုင်ကာ လူတကာပြောသမျှ ပြီးရင်း နားထောင်နေသော
သူမက သူ့ကိုကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဓနုဝတ်စုံနဲ့ ရှမ်းဝတ်စုံက ဆင်သယောင်ယောင်တော့ရှိတယ်။
ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ ကြည့်ရင် မတူမှန်းသိသာပါတယ်။ နောက်ကြိုတော့မှ
ဓာတ်ပုံနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဝတ်စုံနဲ့ဖြစ်ဖြစ် တိုက်ပြီး ရှင်းပြတော့မယ်။ ဒီအတိုင်းပြောပြရင်
ဖြိုးတို့ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့စကားကို သူမက နားထောင်နေရာက ခေါင်းညိတ်သည်။
ခေါင်းအညိတ်မှာ သူမ၏ ဆံနွယ်များက လေမှာ လွင့်ခနဲ ဝဲသည်။
ရှန်ပူရနဲ့သင်းသင်းက ရင်ကို ကတုန်ကရီဖြစ်သွား စေခဲ့သည်ကတော့ အမှန်။

“မင်း ခဏ ခဏ ပြောတယ်လေ..ဓနုစကားက စာဆန်တယ်၊
ရှေးဆန်တယ်လို့..ဥပမာ လေး ပြောပြစမ်းပါဦး”

ဌေးသောင်က မေးစေ့ကို ပွတ်ရင်းမေးသည်။

“ဥပမာ...အင်း ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ ချက်ချင်းစဉ်းစားလို့
မရဘူးဖြစ်နေတယ်..ဒီလိုကွာ...မင်းတို့ ငါတို့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုရဲ့ ဈေးကို သိချင်လို့
ဈေးသည်ကို မေးရင် ဘယ်လိုမေးသလဲ”

သူ၏ တုံ့ပြန်အမေးကို ဌေးသောင်က ချက်ချင်းတုံ့ပြန်သည်။

“ဒါ ဘယ်လောက်ပဲပေါ့” ဟု။

“အေး ဒါပေမယ့် ငါတို့ဘက်မှာ အဖိုးဘယ်လောက်လဲလို့ မေးတယ်။ အဖိုးဆိုတာ အဖိုးအခကို ပြောတာ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ သက်ကြီးပိုင်းတွေပဲ သုံးကြတော့တယ်။ ခေတ်လူငယ် တွေက သိပ်မသုံးကြတော့ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ တစ်ခုခုကိုရပ်ခိုင်းတာမျိုး၊ ဥပမာ- မောင်းနေတဲ့ ကားကို ရပ်..ရပ် လို့ ပြောချင်ရင် ငါတို့ဘက်မှာ တန် ...တန် လို့ ပြောတယ်။ ရပ်တန့် လိုက်ဆိုတဲ့ သဘော”

“ဪ”

အောင်စိုးက ခေါင်းညိတ်ကာ ညိတ်ကာဖြင့် “ဪ” ဟု ဆိုသည်။

“နောက်...ပစ္စည်းတစ်ခုခု ကုန်တော့မယ်ဆိုရင် “ကုန်လှပြီ” လို့ သုံးတယ်။ “ကုန်တော့မှာ လား” ဆိုရင် “ကုန်လှပြီလား” ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီစကားလုံးလည်းပဲ သက်ကြီးပိုင်းတွေလောက်ပဲ သုံးကြတော့တယ်။ လူငယ်ပိုင်းတွေက သိပ်မသုံးကြတော့ဘူး”

“ဓနစကားက လေယူလေသိမ်းပဲ ကွာသွားတာ။ မြန်မာစကားပဲလို့ နှင်ပြောတယ်နော်။ ငါလည်း နှင်စကားပြောသလို လိုက်ပြောရင် လျှာတွေ လိပ်ကုန်ရော။ နှင်တို့စကားပြောရင် ဟထိုး () သံတွေ ပါနေသလိုပဲ။ ဥပမာ - အောင်စိုးကို နှင်ခေါ်ရင် “အောင်စိုး” ဆိုပြီးတော့ ဖြစ်နေတယ်။ ငါတို့က “လောင်” ဆိုရင် နှင်က “လောင်” အဲဒီ လို အသံထွက်တယ်နော်”

သီတာက ခေါင်းကို ကုတ်ရင်း ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်..တချို့စကားလုံးတွေကျတော့ ကြားသံတွေထွက်တယ်..ဥပမာ မျောက်ဆိုပါစို့..မျောက်ကို ဓနသံနဲ့ ထွက်ရင် မျောနဲ့ဆင်တဲ့ အသံပဲထွက်တယ်။ မျောနဲ့ မျောက်ရဲ့ ကြားထဲက အသံမျိုး။ မျောက်လို့ ပီပီသသကြီး မထွက်ဘူး”

“ရေးတာကျတော့ရောကွာ”

အောင်စိုးက ပခုံးကို တွန့်ရင်းမေးသည်။

“ရေးတာက မြန်မာစာပဲ ရေးတာလေ...အသံထွက်တော့မှသာ ကွဲသွားတာ”

“ဪ”

ဌေးသောင်က “ဪ” ဟု ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်သည်။

“တချို့စကားတွေကျတော့ စကားလုံးအပြည့်အစုံ မသုံးဘူး။ ဥပမာ - ကစားမယ်ဆိုရင် ကမယ်လို့ပဲ သုံးတယ်။ သေနတ်ပစ်တမ်းကစားမယ်ဆိုရင် သေနတ်ပစ်တမ်း က မယ် လို့ ပြောတယ်။ ဖဲ ကစားမလား ဆိုရင် ဖဲက မလားပေါ့ကွာ..အဲဒီ လိုမျိုး”

သူ့စကားအဆုံးမှာ အားလုံးက “ဒီလိုကိုး”ဟု ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

“ငါ..ခန့်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စကားအသုံးအနှုန်းတွေ ယဉ်ကျေးမှုတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်ကွာ..တကယ်ပြောတာ...တစ်သက်လုံး လေ့လာလို့ရအောင် ခန့်မလေးတစ်ယောက်တော့ ရအောင်ယူထားမှနဲ့ တူတယ်”

အောင်စိုးက “တဟဲဟဲ” ရယ်ရင်း မချိုမချင်ဖြင့် ဆိုသည်။

စကားအသွားအလာက ညီမလေး မေဝသုန်ဘက်ကို တည့်တည့်ကြီး ဦးတည်နေမှန်း သိသသည်။

“မင်းကလည်း ... ခန့်မလေး ယူထားရင် ရှာကျွေးနေရဦးမယ်... ဒီ “ခန့်-ဝဏ္ဏ” နဲ့ မင်းအစ်မကို ပေးစားထားလိုက် ပြီးရော...တစ်သက်လုံး မင်းလေ့လာလို့ရတယ်၊ ငါပြောတာ သဘာဝ ပိုမကျဘူးလား ဝဏ္ဏ”

“သိပ်ကျတာပေါ့ကွာ”

ဌေးသောင်၏ စကားကို လက်ခုပ်တီးကာ ထောက်ခံသော သူ့စကားကြောင့် အောင်စိုးတစ် ကောင် မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ကာသွားသည်။

“သီတာ နင်တို့ရော “ဓန” စကား မသင်ချင်ဘူးလား”

ဌေးသောင်က ပြုံးစိစိနှင့်ပင် သူမနှင့် သီတာတို့ဘက် လှည့်ကာ
မေးသည်။ သီတာက...

“ဓနစကားတော့ သင်ချင်ပါတယ်ဟာ...ဒါပေမယ့်
အရင်းများလွန်းတယ်ဟ..အစ်မတစ် ယောက်လုံး ပေးစားရမှာ ဆိုတော့”

ပြောရင်း သီတာက ရယ်သည်။ သူမကတော့ သီတာ့ကို ခပ်ဖွဖွ
လှမ်းရိုက်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ရယ်သည်။ ပြုံးလိုက် ရယ်လိုက်ချိန်မှာ ခွက်ဝင်သွားသော
ဘယ်ဘက်ပါးမှ ပါးချိုင့်ကို ကြည့်ရင်း ရင်အခုန်ကြီးကြီး ခုန်နေသူတစ်ယောက်
ရှိနေမှန်း သူမကတော့ သိဟန်မတူ။ ခပ်တိုးတိုးညှင်းညှင်းသာ ရယ်မြဲ ရယ်ဆဲ။

* *

တကယ်တော့ ဖြိုးဟု သူတို့အုပ်စုခေါ်ကြသော ဝတ်ရည်ဖြိုး နှင့် သူ၏ ဆုံစည်းမှုက ဟာသ တော့ ဆန်သည်။

အဲဒီ နေ့က ဖြိုးက သူမ၏ အဘွားအကြောင်းကို စကားစပ်မိကြရာကစသည်။ သူတို့ဆီမှာ အဘွားကို အပေါင်ဟု ခေါ်သည်။ ဥပမာ - ငါတို့အဘွားဆိုလျှင် ငါတို့အပေါင်ဟူ၍ ။ ယင်း ငါတို့ အပေါင်ကိုပင် အဖျားဆွတ်ကာ ခေါ်သောအခါ တို့ပေါင်ဟူ၍ အသံထွက်သည်။ သူတို့အဘွားဟု ပြောချင်လျှင် သူ့ပေါင်။ ငါတို့အဘွားဟု ပြောချင်လျှင် ငါ့ပေါင်ဟု ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နေသောမှာတော့ သူ့ပေါင် ငါ့ပေါင်သည် သူ့အဘွား ငါ့အဘွားကို ဆိုလိုခြင်းသာဖြစ်သည်။ အဘွားအိုကို ပေါင်အိုဟု သူတို့ခေါ်ကြသည်။ သို့သော် ဖြိုးနှင့် ပြဿနာတတ်သောနေ့ကမူ သူ့ အနေနှင့် ရန်ကန်ဆိုသည်ကို မေ့ကာ ကိုယ့်ဒေသလိုပင် အမှတ်တမဲ့ဖြင့် ပေါင်အကြောင်းကို ပြောမိခဲ့သည်။ ထိုနေ့က...

ထိုနေ့က ဖြိုးတစ်ယောက် သူမ၏ အဘွားအကြောင်းကို စကားစပ်မိရာက သူမ၏ အဘွားသိပ်နေမကောင်းကြောင်းဆိုသည်။ ပျော်ပျော်နေတတ်သော သူမ၏ အဘွားက နေမကောင်းသည့်အချိန်ပင်လျှင် အိမ်သားများ စိတ်မပင်ပန်းစေရန် ဟာသများ ဆိုတတ်ကြောင်း၊ သူ့အဘွားနှင့် နေရသည်မှာ အသက်ရှည်ဆေးတစ်မျိုး မှီဝဲနေရသလိုပင် ဖြစ်ကြောင်းဆိုသည်။

အဲဒီ မှာ စတွေ့ကြတာပဲ ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူက

“ငါလည်း နင့်ပေါင်ကို မြင်ဖူးချင်လိုက်တာဟာ...တစ်ခါလောက် အိမ်အလည်ခေါ်ပါလား”

သူစကားကြောင့် သူမမျက်နှာတစ်ခုလုံး နီကာသွားသည်။ ဌေးသောင်က မျက်လုံးကြီး ပြူးကာ သူ့ကို “ဟကောင်” ဟု အလန့်တကြားရရွတ်သည်။ တကယ်တမ်းကျ သူတို့အားလုံးနှင့် မရင်းနှီးသေးသော ဝေါဟာရတစ်ခုကို သူပြောမိခဲ့မှန်း သူ့ကိုသူပင် သတိမထားမိ။ သူ “သူမ” အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိသည်ကို သူမအပါအဝင်တစ်ဖွဲ့လုံးက သိနေကြပြီးသားမို့ အိမ်အလည်ခေါ် ခိုင်းခြင်းအပေါ်မှာ အံ့အားသင့်နေကြသည်ဟုသာ သူထင်နေခဲ့သည်။

“ဘာ အံ့သြနေတာလဲ.... တစ်ခါလောက် အိမ်အလည် ခေါ်ပါလားလို့ ပြောတာ... နင့်ပေါင်ကို ငါမြင်ဖူးချင်လို့..ငါ့မှာလည်း ပေါင်ရှိသေးတယ်ဟ... ငါ့ပေါင်ကတော့ ကျန်းမာရေး ကောင်းတယ်..ဖြူဖြူတုတ်တုတ်ကြီးပဲ”

“ဟကောင် ဝဏ္ဏ မင်းဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

သူမ မျက်နှာ နီသထက် နီကာလာသည်မို့ အောင်စိုးက သူ့ကို မျက်လုံးကြီး ပြူးပြရင်းဆို သည်။ ဆီတာက သူ့ကို ပါးစပ်ကြီး ဟကာ ကြည့်ရင်း သူ့ကို တစ်လှည့် သူမကို တစ်လှည့်ကြည့် သည်။

“ဘာပြောရမှာလဲ..ငါ့ပေါင်အကြောင်းပြောနေတာ စောစောက ငါပြောသလိုပဲ..ငါ့ပေါင်က ဖြူဖြူ...တုတ်...တုတ်”

“ဟဲ့ နင့်ပေါင်အကြောင်း ဘယ်သူမေးနေလို့ ထပြောနေတာလဲ”

နောက်ဆုံးတော့ သူမက မျက်နှာကြီးနီကာ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ရင်း အာခေါင်ခြစ်ကာ ဆိုသည်မို့ သူ အနည်းငယ်တော့ ကြောင်သွားရသည်။

“နင်ကျတော့ နင့်ပေါင်အကြောင်း ပြောပြီးတော့..ငါလည်း ငါ့ပေါင်အကြောင်း ပြောပြတာပါ..ဒါနဲ့ စကားမစပ် နင့်ပေါင်က ပိန်လား ဝလားဟင်”

“ဘာ...ပိန်ပိန် ဝဝ နင့်အပူလား...ဝဏ္ဏ ..ငါ စိတ်ဆိုးလာပြီနော်”

မျက်နှာနီကြီးဖြင့် ပြန်အော်သော သူမ၏ စကားကြောင့်

သူကြောင့်သွားရသည်။ ဘာကို သူမစိတ်ဆိုးကာ ဘာကြောင့် ထထ အော်နေမှန်း သူမသိ။ သူမ စိတ်မှမှန်ပါလေစဟု သူတွေ့မိ သည်။

“ဟ..နင့်ပေါင်ကို ပိန်လား ဝလား မေးတဲ့ကိစ္စ နင်က စိတ်ဆိုးစ .. ရာ... လား..ရတယ် နင်မပြောချင်လည်းနေ..နင့်အိမ်လိုက်ကြည့်ရင် နင့်ပေါင် ပိန်လား ဝလား တွေ့မှာပဲ..ကဲ အိမ်လည်ခေါ်မယ်မဟုတ်လား..မခေါ်လည်း ငါကတော့ ဇွတ်လိုက်ကြည့်မှာပဲ”

သူ့စကားကြောင့် သူမပါးစပ်ကြီးဟ ကာ အံ့အားတသင့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ ဘေးမှ ဘော်ဒါ အားလုံးကလည်း မျက်လုံးများ ပြူးကာ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်မို့ သူ စဉ်းစားရကျပ်သွားရသည်။ ဘာကြောင့်များ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးကာ ပါးစပ်ကြီးတွေ ဟ နေကြပါလိမ့်ဟု။ အောင်စိုးက -

“သူငယ်ချင်း မင်းစာအုပ်နဲ့ အထုခံရတော့မယ်နော်...စ နေတာဆိုရင်လည်း ရပ်ဖို့ သင့်နေပြီ”

“ဘာ...ငါက ဘာကို စရမှာလဲ....ငါက အတည်ပြောနေတာကွ... သူပေါင် ပိန်လား..ဝလား...အဲ...”

ထိုအခါမှ “အဲ..” ဟု ရေရွတ်ရင်း “ဖျတ်” ခနဲ သူတွေ့ဖြစ်သည်။ သူဆိုလိုချင်သော ပေါင်နှင့် သူတို့အားလုံး သဘောပေါက်နားလည်သောပေါင်သည် အကွဲလွဲကြီး ကွဲလွဲနေပြီဟု။ ပူခနဲဖြစ်သွားသော မျက်နှာကို ပွတ်ရင်း “မဟုတ်ဘူး”ဟု သူဗလုံးဗထွေး ရေရွတ်ဖြစ်သည်။

“ဘာ အခုမှ...ကြောက်ပါပြီလဲ”

ဌေးသောင်က အံ့ကြီးကြိတ်ကာ ဆိုသည်။

“ငါပြောတဲ့ ပေါင်ဆိုတာ အဘွားကို ပြောတာ...”

“ဘာရယ်..အဘွား”

အောင်စိုးက မျက်လုံးကြီး ပြူးကာမေးသည်။

“အေး အဘွားကို ငါတို့က ပေါင်လို့ခေါ်တယ်..သူ့ပေါင်ငါ့ပေါင်ဆိုတာ သူ့အဘွား ငါ့အဘွားကို ပြောတာကွ..ဟိုလိုပေါင်ကကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟေ”

အောင်စိုးတို့နှစ်ကောင်က ထိုအခါမှ “ဟေ” ဟု ပြုံးစိစိကြီးတွေနှင့် ရေရွတ်သည်။ သီတာနှင့် သူမက ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။ သို့သော် သူမက မျက်နှာကို ချက်ချင်း ပြန်တည်သည်။ ပြီး “သေချာရဲ့လား” ဟု မယုံမရဲဖြင့် မေးသည်။ ထို့နောက်

“သက်သေတော့ ပြသင့်တယ် ထင်တယ်..ဒီအတိုင်းကြီးကတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး” ဟု ဆိုသည်။ သူမစိတ်ထဲမှာ သူ့ဖြီးနေသည်ဟုများ ထင်နေလေသလားတော့မသိ။ သူမက ထိုသို့ ဆိုသည်။ ဌေးသောင်တို့ကပါ “ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်” ဟု ဝိုင်း၍ ရေရွတ်ကြသည်။ ရုတ်တရက် ထူပူနေခဲ့သည်မို့ သူ ဘာကိုမှ ချက်ချင်းစဉ်းစား၍ မရ။ သို့သော်..ကံကောင်းမှုက သူ့ဘက်မှာ ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာ ညီမဝမ်းကွဲဖြစ်သူ မေဝသုန်က သူတို့ထိုင်နေကြသော “Cafe” ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူ့ကို မေဝသုန်က မမြင်။ သူ ညီမဖြစ်သူကို မြင်မြင်ချင်း အတော်ကြီး ဝမ်းသာသွား ရသည်။

“ညီမလေး”

သူ့ခေါ်သံကို မကြား၍ လား မသိ။ မေဝသုန်တစ်ယောက် လှည့်၍ ပင် မကြည့်။ ထလိုက်ခေါ်ရန် သူထအရပ်မှာ ဌေးသောင်က သူ့ကို ဆွဲကာထားသည်။ သူ “ညီမလေး” ဆီသွား မှန်း ၎င်းတို့မသိကြ။

“ဟကောင် အရူးကွက် မနင်းနဲ့နော်...ဒါဘယ်ပြေးမလို့ လုပ်တာတုံး”

“အာ ..ဘယ်က ပြေးရမှာတုံး...ဟိုမှာ ငါ့ညီမကို သွားခေါ်မလို့...သီတာ

နင်တို့ကို ငါ့ညီမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်..အဲဒီ မှာ မေးကြည့်ကြ..ပေါင်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ မေးသာကြည့်ကြတော့”

ဌေးသောင် လက်ထဲမှ သူ့လက်ကို ဆွဲယူရင်း သီတာတို့ဘက် လှည့်ကာ သူဆိုဖြစ်သည်။

“သီတာ နင်တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ် ဆိုတဲ့ မင်းရဲစကားက ငါတို့နဲ့ကျတော့ မိတ်ဆက်ပေးဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

အရေးထဲ အောင်စိုးက ရစ်နေသေးသည်။

“အောင်စိုး..လွှတ်ပေးလိုက်ပါကွာ...သူ မိတ်ဆက်ပေးတော့ရော ဘာဖြစ်လဲကွ...ငါတို့မှာ လည်း ပါးစပ်ပါတာပဲ..ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မိတ်ဆက်ပစ်လိုက်မှာပေါ့”

“အဲဒါ မပူနဲ့ ဌေးသောင်...သူငါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီးတာနဲ့ငါက နင်တို့နဲ့ ပြန်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“OK”

သီတာ၏ အဆိုကြောင့် ဌေးသောင်နှင့် အောင်စိုးက “OK” ဟု ထအော်သည်မို့ အောင့် သက်သက်ဖြင့် သူ မချီသွားဖြဖြင့် ရယ်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ကောင်တာမှာ မုန့်ဝယ်နေသော ညီမဖြစ်သူဆီ အပြေးတစ်ပိုင်းသွားဖြစ်သည်။

“ညီမလေး”

“ဟ...ကိုကို”

ညီမလေးက အံ့သြဝမ်းသာစွာဖြင့် ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“နင်တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်တယ်...မုန့်လာဝယ်တာ”

မုန့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း သူမ ဆိုသည်။

“ဒါဆို မုန့်ဝယ်ပြီးရင် ဟိုဘက်က ဝိုင်းကိုလာခဲ့..ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

သူ သိတာတို့ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ဆိုဖြစ်သည်။ ညီမလေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

သူ ဝိုင်းကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဌေးသောင်က-

“လာ လာ အစ်ကို လာ ..ထိုင်။ လိုတာရှိရင် ညီလေးကို ပြောနော်..ဘာမှ အားမနာနဲ့..ဟဲဟဲ”

ညီမရှိသည်မို့ တမင်နောက်သော ဌေးအောင်ကို အောင်စိုးက “ဖျောင်း” ခနဲ နားရင်းအုပ် သည်။

“ဟ....ဘာလဲကွ”

အားရင်းအအုပ်ခံရသည်မို့ သကောင့်သားက အောင်စိုးကို အော်သည်။

“ဘာ အခုမှ ကြောက်ပါပြီလဲ..စောစောတုန်းကတော့ မင်းတွေ ငါတွေနဲ့ ဆက်ဆံနေပြီးမှ အခုမှ ဘာ အစ်ကိုလဲ..ဘယ်က ညီလေးလဲ..ငါ့လို ပုံမှန်ဆက်ဆံစမ်းပါ”

အရေးထဲမှာ ပဏာဝင်ယူနေသော အောင်စိုးကို ဌေးသော်က မျက်နှာကြီး ရှုံးမဲ့ရင်း ကြည့်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မေဝသုန်က မုန့်ဘူးပါဆယ်ကို ကိုင်ကာ သူတို့ဝိုင်းကို ရောက်လာသည်။

“လာ ညီမလေး ထိုင်”

သူကပင် ကမန်းကတန်း ထကာ ညီမဖြစ်သူအတွက်
ထိုင်ခုံစီစဉ်ပေးရသည်။ ပြီး ဘော်ဒါများဘက်လှည့်ကာ...

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်..ဒါ ငါ့ညီမဝမ်းကွဲ..မေဝသုန်တဲ့”

သူ့မိတ်ဆက်စကားတောင် မဆုံးသေး။ ဌေးသောင်က

“ဟုတ်ကဲ့..တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်...အစ်ကိုက ဌေးသောင်ပါ..သူက
အောင်စိုး...သူက သီတာ..သူက ဖြိုးလို့ခေါ်တဲ့ ဝတ်ရည်ဖြိုး”

ဌေးသောင်က သူ့မိတ်ဆက်ပေးသည်အထိပင် စောင့်မနေတော့ဘဲ သူ့ကို
ရိုသည့်အနေဖြင့် ဝင်၍ ဆိုသည်။ ညီမဖြစ်သူက အားလုံးကို ပြုံးပြသည်။

“ဝဏ္ဏရဲ့ ညီမလေးက ချောလိုက်တာ..ဝဏ္ဏနဲ့များတခြားစီပဲ”

ဖြိုး၏ နှုတ်မှ ထက်လာသောစကားကြောင့် သူပြုံးဖြစ်သည်။ ဒါ သူမ၏
Intro ဖြစ်သည်။ မကြာခင်မှာ မေးခွန်းများ ဆက်တိုက်မေးတော့မည်ဆိုတာ
သူကြိုသိနေသည်။

“မ ကမှ ပိုလှတာပါ...မတို့ရဲ့ အဘနဲ့ အမေက မွေးထားတတ်တယ်နော်”

“ဪ...အဖေကို ခန့်တွေက အဘလို့ ခေါ်တာလား”

ညီမလေး၏ စကားအဆုံးမှာ သီတာက ဝင်၍ ဆိုသည်။ ညီမလေးက
“ဟုတ်တယ်”ဟု ခေါင်းညိတ်ရင်း ဖြေသည်။

“ဒါဖြင့် အဘိုး၊ အဘွားတွေကျတော့ရော ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

ဒီတစ်ခါ မေးလိုက်သူက သီတာမဟုတ်ဘဲ သူမကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။
သူမ၏ မျက်ဝန်းတို့က စူးခနဲ သူ့ကို ကြည့်သည်။ သဘောက “မဟုတ်လို့ကတော့
တွေ့မယ်” ဆိုသည့် သဘော။

“အဘိုး အဘွားကို အဘိုး အဘွားပဲပေါ့”

ချက်ချင်းပင် ဖြေလိုက်သော ညီမလေး၏ စကားကြောင့် ညီမလေးမှအပ ကျန်လူအားလုံး၏ မျက်လုံးပြူးကြီးများ၏ အကြည့်က သူ့ဆီ စူးခနဲကျရောက်ကာလာသည်။

“အဘိုး အဘွားကို အဘိုး၊ အဘွားလို့ပဲ ခေါ်တယ် ဟုတ်လား”

သူမက ဖျတ်ခနဲ သူ့ဆီလှမ်းကြည့်ရင်း ညီမလေးကို နောက်တစ်ခေါက်ထပ်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ..ဒို့(တို့)ဘိုး၊ ဒို့ဘွားပေါ့..အဲ နေဦး..”

“နေဦး”...ဆိုသော ညီမလေး၏ အဆိုကြောင့် သူတို့အားလုံး၏ အကြည့်သည် ညီမလေး၏ မျက်နှာဆီသာ စူးစိုက်ကြည့်နေဖြစ်ကြသလို အားလုံးက ညီမလေး ဆက်၍ ပြောလာမည့်စကားကို အာရုံစိုက်ကာ နားစွင့်နေကြသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ “ညီမလေး..အဘွားကို အပေါင်လို့ ခေါ်တယ်လေကွာ” ဟု ကြိတ်ကာ ပြောနေဖြစ်သည်။

“အဘွားကို အပေါင်လို့ ခေါ်တယ်..တို့အဘွားဆိုရင် တို့ပေါင်ပေါ့..အဲဒီ လိုမျိုး”

ညီမလေး၏ စကားအဆုံးမှာ သူ သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ ချဖြစ်သည်။ သူမက စူးခနဲ သူ့ဆီ ကြည့်ကာ ဒိုင်းခနဲ မျက်စောင်းထိုးသည်။ ဒီနေ့အဖို့ ညီမလေးသာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူတို့ရှိနေ သော Café ထဲ ရောက်မလာခဲ့လျှင် ပြဿနာဟု တွေးဖြစ်သည်။

“ဪ...တို့ဘိုး တို့ဘွားဆိုရင် တို့ဘိုး တို့ပေါင်ပေါ့”

ဟု ရေရွတ်ကြည့်ရင်း သိတာက ညီမလေးကို မေးသည်။ ညီမလေးက “ဟုတ်တယ်” ဟု ထောက်ခံသည်။

“မနုစကားက ချစ်စရာကောင်းသလို စိတ်ဝင်စားစရာလည်း

ကောင်းတာပဲ..ဟုတ်တယ်နော် သီတာ”

ဌေးသောင်၏ ဘာလိုလိုစကားကို ညီမလေးက အမှတ်တမဲ့
လိုက်ပြီးနေသော်လည်း သူကတော့ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်သည်မို့
အောင့်သက်သက်ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

အီလယ်လယ်ကြီး ဖြစ်သွားသော သူ့ကို ကြည့်ရင်း သူမကတော့ ခွီးခနဲ
ရယ်သည်။

ဘာပဲပြောပြော ထိုနေ့က သူမထံမှ ပြေလည်မှု နားလည်မှုကို
ရရှိလိုက်သောကြောင့် အတော်လေး စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့သည်ကတော့
အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

* *

**“သပြေပန်း ဘုရားမှာလှူ
တောင်ကြီးသူမ ရအောင်ယူ**

I Love You, I Love You.

အောင်စိုးက ဓနသံချပ်တချို့ကို ဆိုရင်း သူ့ကို ရီသဲ့သဲ့ဖြင့် နောက်သည်။

“အေး ငါ့ညီမက တောင်ကြီးသူ မဟုတ်ဘူး..ကလောသူကွ..ကလောသူ
မှတ်ထား”

ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြင့် ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် အောင်စိုးက

“အေး ကလောသူဆိုတော့လည်း
ကလောသူပေါ့ကွာ..တောင်ကြီးသူနေရာမှာ ကလောသူကို အစားထိုးပြီးဆိုလို့

ရနေတာပဲ...ဥပမာ..သပြေပန်း ဘုရားမှာလှူ...ကလေးသူမ ရအောင်ယူ I love you,I love you ပေါ့ကွာ..ဟုတ်ဘူးလား ဌေးသောင်ရာ”

“သိပ်ဟုတ်”

နှစ်ယောက်သား အတိုင်အဖောက်ညီနေကြသည်ကို ကြည့်ရင်း သူ့အောင့်သက်သက်ဖြင့် ရယ်ဖြစ်သည်။ ဌေးသောင်က

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် ငါတို့မကြားဖူးတဲ့ ဓနသံချပ်တွေလည်း ရှိဦးမှာပေါ့... ဥပမာကွာ... ဘုံဖြူရဲ့ သီချင်းထဲမှာ မပါသေးတဲ့ဟာမျိုး”

“အေး..ရှိတာပေါ့ကွ..ဥပမာကွာ..”

ဝါးပင်ပေါ်မှာ ငှက်ကျားနား အကျ..စိမ်းနဲ့ ငဲ့ရည်းစား ငဲ့ရည်းစားဟေ့ ငဲ့ရည်းစား ဆိုတာမျိုး။

သူဆိုပြသော သံချပ်အဆုံးမှာ အောင်စိုးက လက်ဖျစ်တီးသည်။

“ဒါဖြင့် အကျ..စိမ်းဆိုတဲ့နေရာမှာ တခြားအရောင်ကိုလည်း ထည့်ဆိုလို့ ရမှာပေါ့..ဥပမာ..ကိုယ်ရည်စူးချင်တဲ့ ကောင်မလေးက အပြာရောင်ဝတ်လာရင် အပြာ..အကျ..အနီ ဝတ်လာရင်လည်း အကျ..နီနဲ့ ငဲ့ရည်းစား အဲဒါမျိုး..ရလား”

“ရတာ ပေါ့”

ခပ်သွက်သွက်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း သူဖြေဖြစ်သည်။

“ရှိသေးတယ် အများကြီးပဲ..ဥပမာ..ကိုယ်ရှိတ်ချင်တဲ့ ကောင်မလေးက နားဆွဲလေးနဲ့ဆိုရင် ဒီသံချပ်ကို ဆိုလို့ရတယ်..”

ထမင်းစားလည်း စားပွဲနှင့်..

မိန်းမ ယူလည်း နားဆွဲနှင့် နားဆွဲနှင့်ဟေ့ နားဆွဲနှင့်

သူ၏ သံချပ်အဆုံးမှာ အောင်စိုးက “မိုက်လှချည်လား” ဟု

ရေရွတ်သည်။

“ဒီ သံချပ်ထက် ရှေ့က သံချပ်ကို ပိုသဘောကျတယ်။ ဒီသံချပ်က ကိုယ်ပိုးချင်တဲ့ ကောင်မလေးက နားဆွဲဝတ်လာမှ ဖြစ်မှာ..ရှေ့က သံချပ်က အကျ.. ဘာအရောင် ဝတ်လာ ဝတ်လာ စောင်းဆိုလို့ရတယ်”

ဌေးသောင်က သူ့အမြင်ကို သူ ဆိုသည်။

“ဒါဖြင့် ဟိုက အသည်းကွဲရောင်ကြီး ဝတ်လာရင် ဘာလိုဆိုမလဲ”

“အင်”

အောင်စိုး၏ ဂွကျကျ အမေးကြောင့် ဌေးသောင်က “အင်” ခနဲ ဖြစ်ကာသွားသည်။

“ဒါမှမဟုတ် ငါးပိရောင်တို့.. သုံးဘီးကားရောင်တို့... ပိတောက်ခြောက်ရောင်တို့ ..ဆင်စွယ်ရောင်တို့ ဆိုရင်ရော...ဘယ်လိုဆိုမလဲ...ကဲ”

အောင်စိုး၏ ပို၍ ခွကျသောအမေးကြောင့် ဌေးသောင်တစ်ယောက် ခေါင်းကြီး ကုတ်ကာသွားသည်။

“မခက်ပါဘူးကွာ...အကျ..အရောင် ခွဲမရရင် ဒီလိုဆိုမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုဆိုမှာတုံး”

ဟု အောင်စိုးက မေးသည်။

“ဝါးပင်ပေါ်မှာ ငှက်ကျားနား...

ဝဏ္ဏညီမ ငါ့ရည်းစား ငါ့ရည်းစားဟေ့ ငါ့ရည်းစား လို့”

ဌေးသောင်၏ အဆိုကြောင့် မဆီမဆိုင်ပင် သူခံလိုက်ရသည်။

အောင်စိုးက...

“တေဂျင်းဇိုး အရေးထဲ စီးပွားက ကပ်ရှာနေသေးတယ်”

ဟု ရေရွတ်သည်။ ပြီး သူ့ကို ကြည့်ကာ

“ကောင်မလေးတွေကို စတဲ့ နောက်တဲ့ သံချပ်ရော မရှိဘူးလား...

မခံချင်အောင် သိမ်းကြိုးပြီး နောက်တာမျိုးပေါ့”

“ရှိတာပေါ့”

အနှိပ်ကွက်ခံရသည့်ကြားက အမှတ်မရှိပါပဲ..

“ရှိတာပေါ့”

ဟု သူဖြေအပြီးမှာ အောင်စိုးက

“လုပ်ပါဦး” ဟု ဆိုသည်။

“ဒီလိုကွ..ယောက်ျားပွဲလာ..ကုသိုလ်ရှာ..

မိန်းမပွဲလာ...အချစ်ရှာ...အချစ်ရှာဟေ့ အချစ်ရှာတဲ့..”

သူ့စကားအဆုံးမှာ “မိုက်သားပဲကွ” ဟု အောင်စိုးက ဆိုသည်။

“ဪ...ဒါက အားလုံးကို မခံချင်အောင်စတာမျိုးပေါ့..ယောက္ခမတို့
ဘာတို့ကို ထေ့တဲ့စာသားမျိုးတွေရော ရှိလား”

“ရှိတာပေါ့ ဒီလိုမျိုး....

တောင်နံရံမှာ ဆီဖူးဆွဲ မြောက်နံရံမှာ ဆီဖူးဆွဲ

ယောက္ခမမျက်နှာစပ်ဖြဖြ စပ်ဖြဖြဟေ့ စပ်ဖြဖြ..”

သူ ဆိုပြ၍ အပြီးမှာ “ဆီဖူး” ဆိုတာ ဘာတုံးဟု အောင်စိုးက မေးသည်။

“ဆီဖူးဆိုတာ ဆီဖူးကို ပြောတာ..နေလိုအသံထွက်လိုက်တော့ ဗူးကို
ဖူးလို့ထွက်သွားတာ..ဆီထည့်ထားတဲ့ ဗူးကို ပြောတာ..ဆိုလိုတဲ့သဘောက
အိမ်ရဲ့တောင်ဘက်နံရံတို့ မြောက်ဘက်နံရံတို့မှာ ဆီဖူးတွေ

ပြည့်ပြည့်စုံစုံချိတ်ထားလို့ ယောက္ခမ မျက်နှာကြီးက ဖြီးနေတာပဲ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်..အိမ်မှာ ဆန်ဆီဖူလုံနေလို့ ယောက္ခမကြီး ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြစ်နေတယ် ဆိုတဲ့ သဘော”

“ဪ...ကြည့်ရတာ အရင်ခေတ်ကတည်းက သမက်တွေက ယောက္ခမတွေကို အတော်ကြီး အောင့်သက်သက်နဲ့ ဖားခဲ့ရတဲ့သဘောပဲ”

ဌေးသောင်က သံဝေဂရသလိုလို၊ ကိုယ်တိုင်ကပဲ ယောက္ခမနှင့် နေဖူးသလိုလို လေသံမျိုးဖြင့် ဆိုသည်။

“အဲဒါကြောင့် လူရွှင်တော်တွေ ပြောကြတာ နေမှာ..ကမ္ဘာပေါ်မှာ အာဒံက ကံအကောင်းဆုံး လင်ယောက်ျားပဲတဲ့”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာတုံး..ယောက္ခမအကြောင်းကနေ..နေရင်းဝဲ အာဒံ ဘက် ရောက်သွားရတာ တုန်း”

“ဩ...ဌေးသောင် မင်းတော်တော်တုံးသေးတာပဲ..မှတ်ထား..အာဒံအတွက် ဧဝကို ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းပေးခဲ့တာကွ..ဒါကြောင့် ဖန်ဆင်းရှင်ပဲ ရှိတဲ့ ဧဝမှာ အဖေ အမေ မရှိဘူး..ဒီတော့ အာဒံမှာ ယောက္ခမ အထီးရော ယောက္ခမ အမရော မရှိဘူး..ကဲ ဘယ်လောက် တောင် ကံကောင်းတဲ့ အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျားလဲ ဆိုတာ မှန်းသာ ကြည့်တော့”

အောင်စိုး၏ စကားကြောင့် သူတို့နှစ်ကောင် ရယ်ဖြစ်သည်။

“ပြောတဲ့ ပုံစံက သူပဲ အိမ်ထောင်ကျနေလို့ ယောက္ခမဆိုး စုံစုံလင်လင်နဲ့ နေနေရတဲ့ အထာမျိုး”

ဌေးသောင်၏ ခန့်တဲ့တဲ့ စကားကြောင့် အောင်စိုးက စပ်ဖြိုးဖြိုးဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

“တစ်ယောက်ယောက်များ ကြားသွားရင် လူရှိန်မလားလို့”

ဟူ၍ ။

* *

“ငယ်ခါ [?] [?] [?] တို့ ဖ ပိုး [?] [?] [?] ကျောကုန်းပူအောင် တို့ဖပိုး၊ တို့ဖပိုးဟေ့၊ တို့ဖပိုး ကြီးလာခါ သူများပိုး [?] [?] [?] လမ်းဘေးသူငယ် ရည်းစားထားတယ် [?] [?] [?] သူများပိုး သူများပိုးဟေ့ သူများပိုး ဆိုတဲ့ သံချပ်လည်း ရှိသေးတယ်နော်... အဲဒီ မှာ ငယ်ခါ တို့ဖပိုး ဆိုတာ အဖေလုပ်တဲ့သူက ငယ်ငယ်လေးတုန်းက ကျောပိုးခဲ့တာ... ပြီးတော့ ကြီးလာခါ..သူများပိုး ဆိုတာက အရွယ်ရောက်လာတော့ ကာလသားတွေက အပျို လူပျို ပိုးကြတယ် ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ် မဟုတ်လား ”

ဌေးသောင်၏ စကားကို “ဟုတ်တယ်” ဟု သူဆိုဖြစ်သည်။

“ဌေးသောင်..နင် အတော်ကြီးကို
လေ့လာထားပါလားဟ..အကြံစည်တစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်”

သီတာက လက်ညှိုးထောင်ရင်း မချိုမချင်ဖြင့် ဆိုသည်။

“အေးဟ..ငါလည်း ဓန မလေးတွေနဲ့ စကားပြောရင် အဆင်ပြောအောင် ဗဟုသုတလည်း ရအောင်ဆိုပြီးတော့ လေ့လာထားတာ”

“ဪ ဗဟုသုတအတွက်ရယ်...ဓန မလေးတွေနဲ့
စကားပြောဖို့အတွက်ရယ် သက်သက်ပဲ ဆိုပါတော့... အဟမ်း အဟမ်း”

သီတာက ချောင်းကို လုပ်ဆိုးရင်း ဌေးသောင်ကို ဆိုသည်။ သီတာတို့၏
ရည်ရွယ်ချက်ကို သိသည်မို့ သူ အောင့်သက်သက်ဖြင့် ရယ်ဖြစ်သည်။

ညီမတစ်ယောက်ရှိနေခြင်းက သူတို့ စဖို့ နောက်ဖို့အတွက် အကွက်ဖြစ်ကာနေသည်။

“အဲဒီ သံချပ်တွေကို ဘယ်အချိန်မှာ ဆိုကြတာလဲဟင်”

ဖြိုး၏ အမေးကြောင့် သီတာက “အဟမ်း..အဟမ်း” ဟု ချောင်းကို လှုပ်ဆိုးပြန်သည်။ ပြီး.. “ဪ..လေ့လာတဲ့သူတွေကလည်း စတင်လေ့လာနေကြပြီကိုး”

ဟု တစ်ယောက်တည်း ငြီးသလိုလိုဖြင့် ဆိုသည်။ သီတာ၏ အဆိုကြောင့် ဖြိုးက ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းဖြင့် သီတာ့ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွရိုက်သည်။ ပြီး .. “ငါက ဗဟုသုတအနေနဲ့ မေးတာ”ဟု ရှက်ဝဲ ဝဲဖြင့် ဆိုသည်။

“အင်း.. ဌေးသောင်ကလည်း ဓနသံချပ်တွေကို ဗဟုသုတရချင်လို့ဆိုပြီး လေ့လာ...ဖြိုးက လည်း ဗဟုသုတရချင်လို့ဆိုပြီးတာ ဓနရိုးရာဓလေ့တွေအကြောင်း လေ့လာ...အေးလေ ကောင်းပါတယ်..ဗဟုသုတဆိုတာမျိုးကလည်း စုံလေကောင်းလေပဲလေ.. အဟမ်း အဟမ်း အရေးထဲ ချောင်းကလည်း ဆိုးနေလိုက်တာ..အဟမ်း...အ...ဟမ်း”

သီတာ၏ ရွဲ့တဲ့အဆိုကြောင့် သူတို့အားလုံး ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

“ကဲ..အဲဒါနဲ့ပဲ လိုရင်းက ပျောက်သွားဦးမယ်...စောစောက ဖြိုးမေးတဲ့ မေးခွန်းကို မင်းမဖြေရသေးဘူး ဝဏ္ဏ”

အောင်စိုးက သူ့ကို မေးဆတ်ပြရင်း ဆိုသည်။

“ရိုးရာ တာတတ်ပွဲတွေ ဘာတွေအကြောင်းကနေစပြီး ရှင်းပြနေရင် မင်းတို့ ရှုပ်ကုန်မှာ သေချာတယ်..ဒီတော့ အကြမ်းဖျင်းအနေနဲ့ ဘုရားပွဲတွေမှာ ဆိုကြ ကကြတာ..တာတတ်ပွဲက ဘုရားဖူးရင်း လိပ်ဥတူးလို့ရတဲ့ ပွဲမျိုး..ဘုရားပွဲမှာပဲ တချို့က ဖူးစာရှာကြတယ်..အဲဒီ လိုပွဲမျိုးမှာ ကခုန်တီးမှုတ်ကြရင်း ဆိုကြတယ်လို့ပဲ မှတ်ထားပေါ့..အခုနောက်ပိုင်းမှာတော့ ပြည်ထောင်စုနေ့လိုမျိုး အထင်ကရပွဲတွေမှာ

သီဆိုကြတယ်...ကခုန်ကြတယ်..ကဲ ဘာသိချင်သေး လဲ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ အောင်စိုးက “ခန့်တိုင်းရင်းသားနဲ့...
တောင်ရိုးတိုင်းရင်းသားက တူလား” ဟု မေးသည်။

“ဟာ..မတူဘူး မတူဘူး...ခန့်က သပ်သပ် တောင်ရိုးက
သပ်သပ်ပဲ..လေယူလေသိမ်းက အစ ဝတ်ဆင်တဲ့ ဝတ်စုံအဆုံး မတူဘူးကွ...
အဝတ်အစားဆိုတဲ့နေရာမှာ ခေါင်းပေါင်းကစပြီး ကိုယ်မှာ ဝတ်တဲ့
အဝတ်အစားကအဆုံး မတူဘူး..ဥပမာ - ခန့်အမျိုးသမီးဝတ်စုံက အကျ..နဲ့ ထဘီနဲ့...
တောင်ရိုးအမျိုးသမီးဝတ်စုံက ဂါဝန်လို ဝတ်စုံမျိုး..တောင်ရိုးအမျိုးသမီးတွေက
ငွေခြေချင်းတို့၊ ငွေလက်ကောက်တို့ကို ဝတ်တယ်..ခန့်က အဲဒီ လို ခြေချင်းတွေ၊
ဘာတွေမဝတ်ဘူး...နောက်ကြုံတော့မှ ရိုးရာဝတ်စုံ အပြည့်ဝတ်ထားတဲ့
ခန့်မောင်မယ်တွေရဲ့ပုံရယ်...တောင်ရိုးမောင်မယ်တွေရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ငါပြမယ်”

သူ့စကားအဆုံးမှာ အားလုံးက ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

“ပြီးတော့ ငါတစ်ခုမေးဦးမယ်..ခန့်မှာ အိုးစည်ရှိတယ်..ရှမ်းမှာကလည်း
အိုးစည်ရှိတယ်..တချို့က ခန့်အိုးစည်နဲ့ ရှမ်းအိုးစည်ကို
အတူတူပဲတဲ့..တချို့ကတော့လည်း မတူဘူး....ခန့်အိုးစည်က သက်သက်
..ရှမ်းအိုးစည်က သက်သက်တဲ့..အဲဒါ ဟုတ်လား”

ဌေးသောင်က မေးစေ့ကို ပွတ်ရင်း မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်...ခန့်အိုးစည်နဲ့ ရှမ်းအိုးစည်နဲ့က မတူဘူး...ခန့်အိုးစည်က
ရှမ်းအိုးစည်လောက် မရှည်ဘူး...ရှမ်းအိုးစည်က အလျား
ရှည်တယ်..သွယ်တယ်..ရှမ်းအိုးစည်ကို လမ်းလျှောက်ရင်း တီးမယ်ဆိုရင်
တီးတဲ့လူတစ်ယောက်တည်း လွယ်ပြီး တီးလို့ သိပ်အဆင်မပြေဘူး..နောက်ကနေ
တစ်ယောက်က အိုးစည်ကို ကူမထားပေးမှ ပိုအဆင်ပြေတယ်..ခန့်အိုးစည်ကတော့
ရှမ်းအိုးစည် လောက် အလျားမရှည်တဲ့အတွက် တီးတဲ့လူက လွယ်ထားရင် မြေကြီးနဲ့

လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်နေတယ်...လမ်းလျှောက်ရင်း တီးမယ်ဆိုရင်လည်း
သူကရတယ်...လွယ်လွယ်ကူကူ မှတ်ထားလို့ ရပါတယ်..ခွဲခြားသိဖို့လည်း
လွယ်တယ်..ရှမ်းအိုးစည်က သွယ်တယ်..ရှည်တယ်.. ဓနအိုးစည်က
အလျားသိပ်မရှည်ဘူး..ရှမ်းအိုးစည်လောက် မသွယ်ဘူး..ဓနအိုးစည်နဲ့ ရှမ်းအိုးစည်ကို
ယှဉ်ပြီးထောင်ထားရင် ရှမ်းအိုးစည်က သိသိသာသာရှည်နေတာကို
တွေ့ရလိမ့်မယ်..ဒီမှာကွာ..ငါ ပုံဆွဲပြမယ်..နောက်ကြိုရင် မင်းတို့
ခွဲခြားတတ်အောင်လို့”

စက္ကူအလွတ်ပေါ်၌ သူဆွဲပြသောပုံကိုကြည့်ပြီး ဌေးသောင်က ခွီးခနဲ
ရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲကွ..မဝီပြင်လို့လား..ငါက သဘောတရားကို
ဆွဲပြတာလေကွာ...ပန်းချီဆရာမှ မဟုတ်တာ..ဒီလောက်ပဲ ရတော့မှာပေါ့”

“ငါရယ်တာက အဲဒါကို ရယ်တာမဟုတ်ဘူး...မင်းဆိုလိုချင်တဲ့
အိုးစည်နှစ်မျိုးရဲ့ ကွဲပြားခြားနားမှုကို ငါသိပါတယ်ကွ...ဒါပေမယ့် မင်းက အိုးစည်ကို
လွယ်တဲ့ ကြိုးပါထည့်ပြီး ဆွဲ ထားတဲ့ ပုံစံက အိုးစည်ပုံမပေါက်ဘဲ လက်ကိုင်ကိုင်နဲ့
ဖန်ခွက်ပုံပေါက်နေလို့ကွ”

ဌေးသောင်၏ စကားကြောင့် သူတို့အားလုံး ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

“မင်းကသာ ဖန်ခွက်ပုံလို့ မြင်နေတာ..ငါကျတော့ အဲဒီ လို မမြင်ဘူး”

“အင်း..ဖဲစမ်းပါဦး”

အောင်စိုးက သူဆွဲပြထားသော စက္ကူဖြူကို ကိုင်ကာ ကြည့်ရင်း ဆိုသည်မို့ သူတမင်ပင် “ဖဲစမ်းပါဦး” ဟု ဆိုဖြစ်သည်။ ဆရာသမားက

“မင်းထည့်ထားတဲ့ အိုးစည်ကို လွယ်တဲ့ ကြိုးကို ဆန့်ကျင်ဘက်မှာ ထပ်ထည့်လိုက်ရင် ဆုဖလားနဲ့ တူသွားရော..ပေး ငါဆွဲပြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဆရာသမားက စက္ကူလွတ် နောက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ ပုံတစ်ပုံကို ဆွဲပြသည်။

ပြီး “တွေ့လား” ဟု တစ်ခွဲခွဲ ရယ်ရင်းဆိုသည်။

“ဘာပဲပြောပြော အောင်စိုးဆွဲထားတဲ့ပုံက ဝဏ္ဏရဲ့ပုံလောက် အသက်မဝင်ဘူး..ဝဏ္ဏရဲ့ပုံက ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ချက်ချင်းသိတယ်”

အမှတ်တမဲ့ ဝင်၍ ဆိုသော ဖြိုး၏ စကားကြောင့် အောင်စိုးက

“အောင်မာ အောင်မာ” ဟု မချိုမချင်ဖြင့် ရေရွတ်သည်။

သီတာက “သိမှာပေါ့ သိမှာပေါ့..စိတ်ချင်းဆက်သွက်မှုတွေက
ရှိချင်ရှိနေမှာကိုး” ဟု သူမဘာသာ သူမရေရွတ်သလိုလိုဖြင့် ဆိုသည်။

သီတာ့စကားကြောင့် သူမ၏ မျက်နှာက ရှမ်းအမ်းအမ်းကြီးဖြစ်ကာ
သွားသည်။ မလုံမလဲဖြင့် ဖျက်ခနဲ သူ့ဆီ လှည့်အကြည့်မှာ သူ့ရင်တွေ
ကတုန်ကရင်ကြီး ဖြစ်ကာသွားသည်။

* *